

Julie Hastrup
Blodspor
448 sider
Politikens Forlag

Den 7. krimi i serien om Rebekka Holm stikker ikke af fra de forrige men bliver artigt (på den gode måde) og fornuftigt i det spor, som forfatteren har trådt i de forrige bøger. Det er en god ting og gør, at bogen bliver en god del af den helhed, som serien og ikke mindst dens hovedperson har udviklet sig til: En tryk figur og et trykt koncept, der er vedkommende og engageret og skrevet med en pen, der er let og trænger ud over scenen og ind under huden hos læseren.

Fire mennesker fra samme familie bliver fundet dræbt i Birkerød, hvorpå Rebekka med iver og grumhed kaster ind i sagen, fordi hun er den, hun er, men også fordi hun bærer på sorgen over uvisheden over sin kæreste, der ligger i koma på et hospital i Sverige.

Det halve af politietaten i København, sådan fornemmes det i hvert fald for læseren, bliver sat ind på sagen for at bakke kollegaen op.

Til at begynde med har politiet en teori om hjemmerøveri. Den teori bliver de imidlertid hurtigt nødt til at opgive.

Så meget af handlingen. Den er såmænd også spændende nok og bringer os bl.a. til Madrid, hvor det flyver om vores ører med spanske navne og stednavne som Avenida Goya, der vistnok i virkeligheden hedder Calle de Goya, Esteban Navarro, citrontræer, vasketøj på tørresnorre, Manuela, Mercedes og la mano de Fatima - et arvestykke som symbol på beskyttelse; den slags man nu bruger nede sydpå.

Det eksotiske er dermed på plads; de fleste krimiforfattere har efterhånden fundet ud af, at det ikke i denne globaliserede verden er helt nok med en god handling i Københavnsområdet.

Julie Hastrup har mange gode personbeskrivelser i bogen, det er hun altså eminent til.

Handlingen er som sagt til at overse, optakten med de myrdede i en familie er set før, og hvorfor skulle vi ikke også have set det før, men der hvor hun bliver virkelig stærk er i hendes evne til at give læseren smæk for skillingen ud i stemninger, folks reaktioner, intelligente dialoger og så miljøbeskrivelserne, der stadig overlader noget til fantasien, så vi som læsere ikke går beskrivelsestrætte.

Og så kan læserne ellers glæde sig til et overraskende, velgennemtænkt og ganske rørende plot. Og undervejs nogle særdeles overraskende, ja nærmest chokerende begivenheder som

da en datter dukker op og ser sine familiemedlemmer ligge døde -; hun var ikke med til den fatale familiemiddag. Hvorfor var hun ikke det; - har hun noget med sagen at gøre, spørger man logisk nok sig selv.

Undervejs får vi også indblik i nogle familier i Danmark, der bestemt ikke har det for godt. Her er det også Julies styrke, at hun kan beskrive disse menneskers vilkår så levende, at man næsten sidder i stue med dem.

En helstøbt roman der får en til at tænke over, at hvor er der dog meget i verden, der ikke er, som det ser ud til, og hvor kan den være brutal.